Μέσον της δεκαετίας του ΄60, ο πατέρας, μου πήρε το πρώ το μου αληθινό ποδήλατο. Δεν είχε ταχύτητες, αλλά στα μάτια μου ήταν πανύψηλο και ένα θαύμα τεχνολογίας. Από την Πατησίων έγινε η αγορά, την πλουσιότερη τότε αγορά ποδηλάτων. Δραχμαί 400, μας έκανε και έκπτωση δέκα δραχμάς ο καταστηματάρχης. Μεγάλο ποσό για την εποχή. Κόκκινος σκελετός, άσπρα φτερά, ερυθρόλευκη σέλα, εργαλειοθήκη, πανέμορφο.

Τρελή χαρά, τρελή ελευθερία, τρελή ανεξαρτησία. Σύντομα ξήλωσα τα φτερά, τα κουδουνάκια, τα φώτα, έβαλα μανταλάκι με το χαρτονάκι από την κασετίνα του Άσσου ή του Καρέλια, έβαλα και ένα κόντρα πλακέ με νούμερο, ενώ φρενάριζα και με τη δεξιά πατούσα μπλοκάροντας τον πίσω τροχό και η μάνα μου κοίταγε με απορία τα πλαστικά Μπάφαλο που λιώνανε στρυμωγμένα ανάμεσα στον τροχό και στο ψαλίδι. Πρέπει να ένιωθα ως ο Ago με πετάλια.

Με πήγε μέχρι τα 15+ εκείνο το ποδηλατάκι. Δεν θυμάμαι να με πλήγωσε, εξαιρούνται τα συχνά ματωμένα γόνατα και παλάμες, αντίθετα το ταλαιπώρησα μέχρι καταρρεύσεως. Έκανε τα πάντα μέχρι και σκληρά χωμάτινα. Κι επειδή το εφηβικό κορμί είχε πια υπερδιπλάσια κιλά από το παιδικό, κάποτε το άμοιρο δίτροχο εξέπνευσε. Και όταν στα 16 ανέβηκα πρώτη φορά στην κούρσα του γείτονα Παύλου, μάρκας Peugeot, ανακάλυψα για μια ακόμα φορά τι σήμαινε ποδήλατο. Άλλη διάσταση, άλλη ταχύτητα.

Ταχέως όμως, όλη μου η καρδιά απορροφήθηκε από εκείνους τους δυο τροχούς που είχαν κινητήρα, ρεζερβουάρ, γκάζι και αναρτήσεις. Ένα CB50, που βρισκόταν τότε στο πατρικό κατάστημα, ήταν κάτι σαν διαστημόπλοιο. Χρώματος γκρί, ανέδυε όλες τις μυρωδιές ενός μηχανοκίνητου και τύλιγε τα όνειρά μου με τις εκλεκτότερες αμαρτίες. Κανένα ποδήλατο

δεν μπορούσε πια να σταθεί δίπλα στο πιο ευτελές μηχανάκι, πόσο μάλλον αν μπροστά μου λαμπύριζαν τα στρόγγυλα όργανα του κυρίου Γιοσιχίρο, με την πράσινη κουκκίδα να ξεχωρίζει στο άπο - αμόρ (point mort εις την …καθομιλουμένην).

Κι έτσι έκλεινε ο πρώτος ποδηλατικός κύκλος, που κράτησε καμιά δεκαριά χρόνια, που μου έμαθε πολλά, που πέρασα όμορφα, που μου έδωσε το δικαίωμα να ανέβω με αυτοπεποίθηση σε δίκυκλα με κινητήρα. Μέσα της πρώτης δεκαετίας του 21ου αιώνα όμως ξαναθυμήθηκα τα ποδήλατα. Επισκεύασα ένα 20ετίας
mountain
μάρκας
Scott
, χρώματος μπιανκονέρι, που είχε παροπλίσει ο προπάτορας στην αυλή και άρχισα να κυκλοφορώ. Χρηστικά, όχι
ως σπορ. Πήγαινα στις δουλειές μου, και ακολούθησα το γράμμα της εποχής, που αργότερα θα γινόταν κάτι σαν φρενίτιδα, αυτό το διαβόητο οικολογικό άλλοθι. Είχε και μια σχαρίτσα στην ουρά, έβαζα ώνια και λοιπά.

Μου καλάρεσε, αλλά επειδή το εργαλείον ήτο παλαιόν και ολίγον βαρύ, παρασύρθηκα από την άλλη φρενίτιδα εκείνης της εποχής, τον επικίνδυνο συνδυασμό τεχνολογίας και καταναλωτισμού. Έτσι προμηθεύτηκα ένα σύγχρονο, μικρομεσαίας κατηγορίας mountain, βλέπε οικονομικό. Πλην όμως ευρώ 400. Ηθικό δίδαγμα: Μέσα σε μια τεσσαρακονταετία, κάτι ο πληθωρισμός, κάτι οι ανατιμήσεις των υδρογονανθράκων, ασφαλώς και το χάδι του ισχυρού ευρώ σε μια ανίσχυρη οικονομικώς χώρα, ανατίμησαν το αγαθό κάπου 340 φορές. Εντάξει, ας βγάλουμε από το λογαριασμό τις ταχύτητες και το μπροστινό πιρούνι με ανάρτηση.

Περνούσα και πάλι καλά. Κάμαμε και εκδρομές, ανεβήκαμε στο τουγκέδερ στο Κωρύκειο άνδρο, στην κορφή της Πεντέλης, στην Πάρνηθα, ήταν μια ενδιαφέρουσα αφύπνιση, η οποία όμως σιγά – σιγά ξανακοιμήθηκε. Εξοστρακίστηκε. Γιατί; Κυρίως διότι άλλαζαν και οι συνθήκες. Μέσα και έξω. Ήρθε και η κρισάρα που χτύπησε αλόγιστα και βίαια την πόρτα μας, οι χρόνοι συντμήθηκαν, το κέφι αφαιρέθηκε, τα προβλήματα πολλαπλασιάστηκαν, έτσι το ποδήλατο μπήκε πάλι στο περιθώριο της καθημερινότητας.

Παρέμεινε μολοντούτο σε μια αραιή σχέση, όταν η ταπεινότητά μου επισκέπτεται τα θερινά ανάκτορα του οίκου μας και ποδηλατεί από καιρού εις καιρόν για την αποκομιδή των αχρήστων, ή για τα ημερήσια ώνια, έτσι δια να μη γίνουν H2O οι τετρακέφαλοι.

Μάλιστα. Τα λέω όλα τούτα για να αποκαλύψω τη σχέση μου με τον ποδηλατικό κόσμο, καθώς σε 48 ώρες το θέμα θα είναι παραπλήσιο αλλά το ρεπερτόριο διαφορετικό.

